

# POKLAJ BÓH

## ČAS OPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

5. číslo

Budyšin, meja 1973

Lětnik 93

Hrono na rózownik

### W Chrystusu su schowane wšitke poklady mudrosće a póznača (Kol. 2,3)

My stejimy wšitcy w tutym swěće. W nim dopjelnjamy swoje wšelake winowatosće a přislušnosće, mamy wjesele a horjo. To so samo wot so rozumi, zo je tutón widžomny swět za nas woprawdžitosć, realita. Ale runje tak je za nas realita druhí, hinaši swět, swět našeho Boha a jeho Chrystusa, swět křesćanskeje wěry, swět wěćnosće. Wězo je to njewidžomny swět. To wotpowěduje tomu, štož swjaty Pawoł hišće na druhim městnje rjeknje, hdyž wón nas křesćanow mjenuje tajkich, „kiž my njehladamy – jenož – na widžomne, ale – tež – na njewidžomne. Přetož štož je widžomne, to je časne, a štož je njewidžomne, to je wěčne.“ (2. list na Kor. 4,18)

Nětk wón w našim hronu wuzběhuje, zo runje w tutym swěće, w swěće, w kotrymž do Chrystusa wěrimy, su poklady schowane, poklady mudrosće a póznača. Wězo so njejedna wo zemsku, wo wědomostnu mudrosć, wo spóznaće wěcow tutoho žiwjenja a tutoho swěta, ale jedna so wo potajnstwa našeje křesćanskeje wěry.

Hdyž do Boha wěrimy, wšehomócného stworičela njebjy a zemje, kiž ma cyły swět, tež žiwjenje ludow a ludźi w swojimaj rukomaj, je to potajnstwo wěry, kotrež

kóždy njeprípóznawa. Ale tež swět drugeho artikla, Jězusowy niski narod w Betlehemje, jeho křižowanje, naše wumóženje, jeho stawanje z rowa, naše žiwjenje: to wšo je schowany poklad wěry. A zo njestejimy jenož pod wliwom wšelakich duchow, ale móžemy so dać wodźić Božemu swjatemu Duchej, zo mamy jeho wosadu na zemi, zo mamy Bože slowo a sakramenty: to su wšo tajke potajnstwa. A hdyž džěći křesćansce rozwučujemy a hdyž předužujemy a Bože slowo připowědamy na wšelake wašnje, ničo dale nječinimy, hač zo bychmy spytali, jich wšech wodźić do potajneho swěta wěry a jich zeznajomíc ze schowanymi pokladami mudrosće a póznača.

Wězo njeje to tak měnjene, zo by so w křesćanstwje jednalo wo tajnu wučbu kaž při někotrych nabožinach, sektach a filozofijach. Wězo slůša to potom wšitko do zjawnosće. Nam plaći, štož Spitta spěwa:

My zjawnje wuznać chcemy  
srjedź lutej njewěry,  
zo za Chrystusom džemy  
a jemu služimy.

La.

### Prědowanje na Kubłanskim dnju 26. 2. 1973 (Luk. 8,4–15)

Hačrunje Jězusowe přirunanje wo syjerju abo wo symjenju Božeho slowa – kaž nadpisje w starym wudaću serbskeje Biblije rěka – so husto slyši a rozpomina, njeje škoda a njeje podarmo, zo znate wěcy hišće raz abo znowa přemyslujemy. Čim husćišo so z bibliskimi tekstami zaběramy, čim lěpje je za nas, přetož to je prawej wěrje nimoměry spomóžne. Wězo tči w Jězusowym přirunanju bohatstwo wažnych prašenjow a dypkow, a w přěnim wokomiku njewěmy, što je tu poprawom to najwažniše, z kotrymž móhli rozpominanje wo tutym teksće najlěpje započec.

Po mojim zdaću mamy to najwažniše tutoho přirunanja tak pytać a wunamakać so prašejo, kajke poklady k tematicke našeho lětušeho Kubłanskeho dnja w nim su.

W našim najnowšim času přepytuje so jako hlowny problem cyrkwinskeho žiwjenja, čehodla je cyrkwinske připowědanje tak malo wuspěšne. Wjele přičinow dawa so za to. Mjez druhim wobhlada so wašnje přědowanja jako rozsudzacy faktor za spěchowanje křesćanstwa. Přědarjo maja wjace keždbu na to měć – praji so w našim času –, přěd kajkimi ludźimi steja a rěča. Přědarjo maja so potajkimi chutnje z problemami a naležnosćemi swojich přisłucharjow zaběrać. To je cyle wěsće dobry pokiw a namjet. Ale nowa tuta wěc tola njeje. Hižo japoštoł Pawoł je so wo to přěcował, čłowšce wosebitosće při rozšěrjenju ewangelija wobkedžbować.

Japoštoł Pawoł je nam hač do džensnišeho časa w prawym přědowanju w kóždej situaciji a přěd wšelakimi čłowškimy skupinami najlěpši přikład wostał. Čehodla nochce-



Wobraz z Husčanskeho Božeho domu

my so tež jako Jězusowi služownicy w dwacety m lěstotku po přikładze tutoho swěrneho muža přěnjeho křesćanstwa měć?

Pawoł pisa w 1. listě na Kor.: Hačkuli njejsym wot nikoho wotwisny, sym so wšěm za služownika scinił, zo bych jich čim

wjace dobył. Židam buch Žid, zo bych Židow dobył. Slabym buch slaby, zo bych slabych dobył. Wšitkim buch wšitko, zo bych znajmjeńša někotrych wumóžil. A to wšitko činju ewangelija, dobreho poselstwa dla, zo bych w nim podžěl dóstał. (kat. tekst)

Pawoł je při wšech čłowškich wosebitosćach čistosć ewangelija na kóždy pad wobkedžbował. Pawołowe přědowanje běše přeco chutne, to rěka jasne a zrozumliwe, bjezkompromisne, mějo cyłu a polnu wěrnosć jako zakład. To pak je jedyn wažny dydk, kotryž so přěz někotrehožkuli přědarja zanjecha. Běda tym přědarjam, kotřiž so po principje maja, zo wosadnym w přědowanjach to poskićuju, wo kotrymž wědža, zo w jich wušach rjenje a přijomnje klinči! Z tym tola njeje čłowjekej pomhane, hač su slowa přědarja za wušy lubozne kaž měd. Bohužel postupuju někotři runje tak. Woni analyzuja: što chcedža ludžo slyšeć? Potom wužiwa přědowanje jako skladnosć, zo bych ludžom prajili, štož rady slyša. Tajke přědowanja su po zdaću wuspěšne a potrjebam moderneho časa wotpowědne, ale tola su wjace hač tunje.

Z Jězusoweho přirunanja je jara jasne za nas, zo je Bože slowo přeco a wšudže to samsne. Stejišćo jednotliwych čłowškich skupinow k Božemu slowu je wšelake. Bože slowo nětk pak njeje za jednoho dobre a za drugeho škodliwe, ale za kóždeho čłowjeka na samsne wašnje a w samsnej měrje dobre a spomóžne. Nic Bože slowo liči čłowjeka k tutej abo tamnej z tych štyrjoch skupinow,





## Serbski ewangelski cyrkwinski džen 1973 2. a 3. junija w Husce

Kaž hižo wěsće, je nas Husčanska wosada a jeje mlody farar B a u e r lětsa k sebi přeprosyla. My smy za to jara džakowni a so wjeselimy na naše zwučene zeńdženje tam.

Sobotu, 2. 6., w 15.00 hodź. je zhromadźizna wšěch cyrkwinskih sobudźelačejow a pomocnikow a druhich zajimcow. Knjez dr. J e n ě budže nam přednošować wo wuznamnych wosobach ze stawiznow Husčanskeje wosady. Potom so tež zaběramy z aktualnymi prašenjami našeho serbskeho wosadneho žiwjenja. Přinđźće we wulkej liěbje!

Njedźelu, 3. 6., w 9.30 hodź. je swjedźenska Boža služba. Prědowač budže br. farar Pawoł Albert-Budyski. Wot 11.15 hodź. hač do 12.00 hodź. je tak mjenowane „podiumowe rozrěčowanje“, to rěka, my slyšimy rozmolwu jednolitych, kiž na wołtarnišću sedža a temu cyrkwinskeho dnja rozwija „Jako křesćan žiwy by! — Ale kak?“ Wot 12.00 hodź. hač do 15.00 hodź. je připołdńska přestawka. Wobjedowač budžemy w tamnišim „Parkowym hotelu“. Potom budže tež skladnosć k wuchodźowanju w rjanym parku; snano mamy zbožo, zo runje rododendron kćěje! Ale najwážniše budže nam naša zabawa we farskej zahrodze ze spěwami a wšelakimi mjeńšimi přednoškami a přinoškami. A wot 15.00 hodź. hač něhdže 16.30 hodź. budže naša zwučena hlowna a skónčna zhromadźizna, w kotrejž budžemy hišće wšelake slyšeć a widžeć k mjenowanej temje našeho cyrkwinskeho dnja. Tež naši hosćo chcedza nas strowić. My chcemy wšo tak zřjadować, zo jednotliwe poskićenja a narěče předolho njetraja!

Boha Knjeza prosimy wo požohnowanje za wšitko, štož smy sebi předezwali w jeho mjenje.

Was wšitkich přeprašuje kaž přeco nanajwutrobnišo

Waš farar Gerat Lazar-Bukečanski,  
jako předsyda Serbskeho cyrkwinskeho dnja  
w mjenje přihotowaceho wuběrka  
kaž tež w mjenje Serbskeje superintendentury.



Wobraz z Husčanskeho Božeho domu

## Dr. jur. Vladimír Mičan zemřel

Pjatk 9. małego ročka 1973 zemřel po dohkej a čežkej chorosći Dr. Vladimír Mičan w 82. lěće swojeho žiwjenja w Brnje, hdžež bě so 14. 7. 1891 narodził. Wón bě dobry a swěrnny přećel lužiskich Serbow a sebi zasłuži, zo na njeho spominamy.

Njeh drje bě ordiněrowany wikar w Čěskobratskej cyrkwi — 1951 hač do 1957 skutkowaše w Siluvkach pola Brna —, tak wón tola wostanje rjany příklad zahorjeného a do Božeho wěcy zapřehnjeného lajka. Wón džełaše na bance, ale z wutrobu bě w cyrkwi. Hižo do přenjeje swěto-weje wójny bu postajeny za lajskeho předarja a jako tajki je při wšelkich příležitostech pomhał. Zdobom bě sekretar při „Biblistiskim towarstwe“. 16 knihow je wudał, 12 z nich je sam napisał. Wón wudawaše misioniski časopis a je napisał a wudał cyły lětnik předowanjow. Jako přeni sobudźelačer Biblistiskeho towarstwa je so starał wo Čechow we wukraju. Wjetšinu tutech wosadow je sam wopytował. Tak bě w lěće 1924 w Pólskej a we Wolyniskej, 1927 w Juhosłowjanskej, 1926 w Němskej a pola čěskich wosadow w Delnjeje Šleskej, 1931 w Rumunskej, 1934 w Bołharskej, w Madžarskej a w Juhosłowjanskej.

Na přenim městnje steješe jemu Lužica, kotruž lubowaše a z kotrejž běše zwjazany hač do poslednjeho wokomika swojeho žiwjenja. W lěće 1924 wuda knižku „Serbska ewangelska cyrkej w Hornjej a w Delnjeje Lužicy“. W njej wopisuje nadrobnje swoje pučowanje, zetkanje z čłowjekami, stare a nowe stawizny cyrkwe. Wjace hač 40 wobrazkow w njej nadeńdžeš. Džens je tole džeło drohotne a dokumentariske. Mičan so zezna z prof. dr. Muku, kotryž jemu swoju fotografiju 10. 3. 1924 wěnowaše. Wón so znaješe a sej dopisowaše z delnjoserbskej spisowacelku

Minu Witkoje, z narodnym horliwcom a swěrnym křesćanom Bjedrichom Latkom z Noweje Wsy pola Chočebuza, z delnjoserbskim fararjom Herbertom Nowakom, Dietrichom Maxom a druhimi.

W Hornjej Lužicy měješe wjele přećelow — nic jenož mjez ewangelskimi, ale tež mjez katolskimi. Wón tež zwonka Lužicy pytaše za Serbami. Tak wuslědzi w Bołharskej darbitisku serbsku swójbu Kowalec (Darbišća su křesćanska sekta, kotraž wotpokazuje duchownske zastojnstwo w cyrkwi). Hdyž so Kowalec swójba do domizny — do Brězowki pola Slepoho wróci, wón wudowu Kowalowu napominaše, zo by serbske žony hromadziła pod Božim słowom.

Mičan njepučowaše jako žurnalist, ale jako přećel. Nawjazane přećelstwa wón z listowanjom dale dzeržeše. Bratr dr. Mičan widžeše z połnym přeswědčenjom wěc narodnosće a wěc wěry jako cyłk. Wón měješe krutu dowěru, hdyž budu so přećeljo lužiskich Serbow modlić wo duchowne wubudženje we Lužicy, tak to wubudzi nowu narodnu horliwosć. Tohodla so lěta dolho prócowaše wo nowowudacě swjateho Pisma w hornjoserbskej a w delnjoserbskej rěči. Při swojich skromnych dochodach jako rentnar je samo pjenjezy składował.

W swojej wulkej lubosći k serbskemu ludej bě wón idealist. Hač do wysokeje staroby bě aktiwny. „My dyrbymy so wšitcy za Lužicu modlić!“ — tak wón w listach přeco zaso nas Čechow napominaše. Ženje nochcyše rezignować. Stajnje pytaše za nowymi pućemi a nowymi wašnjemi pomocy. Jako čežko chory so hišće nadzižeše, znowa směć Lužicu wopytać a w jejnych cyrkwjach móc Bože słowo připowědać — a za Serbow so modleše. Jan Niebauer

## Ž wosadow

Wojerecy. Póndźelu, 2. 4. 1973 móžeše něhdysi Čornocholmčanski farar dr. Adolf Unger swoje 86. narodniny w čilej strowosći swječić. Ze žiwym zajimom sčěhuje hišće wuwijanje w našich wosadach a w našim kraju powšitkownje. Njeh je jemu dale měrny wječor žiwjenja spožčeny.

Njeswačidlo. Njedźelu, 6. 5. 1973 móžeštaj mandželskaj Arnošt Schiewart a Hana rodž. Kneschkec w Noweje Wsy swój zloty kwas swječić. Lubymaj jubilaromaj přejemy z cyłej wutrobu Boži škit a kryw za dalše lěta žiwjenja.

Huska. Pod lužiskimi horami chcemy so lětsa w Husce zeńć. Zo bychmy tak prawje rjanosć Husčanskeje wosady zeznali, dyrbjeli ze swojimi busami horje doječ do Noweje wsy, do Drječina a do Warnoćic abo samo do Zdžarja (Sora), kotryž wšak słuša hižom do Wjelečanskeje wosady. Wot tam horjeka maš krasny wuhlad do Lužicy. Při rjanym wjedrje widžiš wot tam w dalokosći Hórnikey, Hamor (Boxberg), haj samo Čornu Pumpu.

Wosrjedź dnja k tomu chwile njebudže, ale snano móžeja sej holanske wosady tajki krótki wulět do horow zaplanować, prjedy hač z Cyrkwinskeho dnja zaso dom pojeđu.

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadza jónkróc za měsac z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjadyje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamołwity redaktor: superintendent Gerhard W i r t h - Njeswačidski. — Ludowe nakładnistwo Domočina, Budyšin. — Čisć: Nowa Doba, čisćerňa Domowiny w Budyšinje (III-4-9-646)